

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.442 van 6 juni 2002
in de zaak A. 68.042/VII-13.747.**

In zake : Guy CAS,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. NAVASARTIAN,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Jenatzystraat 13

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. BALLON,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 39.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Guy CAS op 12 maart 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 17 januari 1996 houdende de bevestiging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 13 juli 1994 waarbij aan verzoeker de vergunning tot uitbreiding van een als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichting, gevestigd te 2990 Wuustwezel, Brasschaatsesteenweg 177, werd geweigerd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 6 februari 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 mei 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat D. HEYNDRIKX die, loco Advocaat M. BALLON verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker baat een landbouwbedrijf (veeteelt) uit aan de Brasschaatsesteenweg 177 te 2990 Wuustwezel.

Hij beschikt hiervoor aanvankelijk over een exploitatievergunning, gegeven bij wijze van aktenaam door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wuustwezel op 22 juli 1991 aan John CAS voor het uitbaten van een landbouwbedrijf toegerust met stallen voor 80 grote zoogdieren, stallen voor 194 gespeende varkens en 60 niet-gespeende varkens en de opslag van 324 m³ dierlijke mest.

1.2. Op 30 september 1990 vraagt verzoeker een exploitatievergunning voor het uitbreiden van de bestaande inrichting met een stal voor 500 mestvarkens, de opslag van 414 m³ dierlijke mest, de opslag van 8 ton krachtvoeder en elektrische motoren van samen 3,25 kW, zodat het bedrijf na uitbreiding zal omvatten stallen voor 694 gespeende varkens (45 zeugen en 649 mestvarkens), voor 60 niet-gespeende varkens, voor 80 grote zoogdieren, de opslag van 738 m³ dierlijke mest, de opslag van 8 ton krachtvoeder en elektrische motoren van samen 3,25 kW.

1.3. Gedurende het openbaar onderzoek worden vier bezwaren ingediend.

1.4. Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 13 juli 1994 wordt de gevraagde vergunning geweigerd, in essentie omdat niet aan bepaalde afstandsregels van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen) (oud Vlarem II) zou zijn voldaan en omdat onvoldoende ecologisch verantwoorde mestafzet zou zijn bewezen.

1.5. Met een ter post aangetekend schrijven van 13 juli 1994 tekent verzoeker administratief beroep aan tegen voormeld weigeringsbesluit.

1.6. Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven:

- de afdeling hygiëne en gezondheidsinspectie op 9 februari 1995 : ongunstig voor de gevraagde uitbreiding omwille van bijkomende belasting van het grond- en oppervlaktewater;
- de afdeling stedenbouwkundige vergunningen van de A.R.O.H.M. op 27 maart 1995 : principieel gunstig voor de inrichting;
- de Vlaamse Landmaatschappij op 1 juni 1995 : gunstig voor 80 runderen, 45 zeugen en 360 mestvarkens met 738 m³ mestopslag; ongunstig voor het grotere aantal dieren;
- de afdeling milieuvergunningen op 10 oktober 1995 : ongunstig voor het beroep.

1.7. Met het thans bestreden ministerieel besluit van 17 januari 1996 wordt het administratief beroep ongegrond verklaard en wordt het in eerste aanleg genomen weigeringsbesluit bevestigd, in essentie omdat "de hinder inherent aan de uitbreiding van de inrichting niet tot een aanvaardbaar niveau kan beperkt worden voor de woonomgeving; dat er een onvoldoende ruimtelijke scheiding aanwezig is tussen de inrichting en het nabijgelegen woongebied";

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel de schending aanvoert van “de motiveringsverplichting, opgelegd door de wet van 29 juni (lees : juli)1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 10 van het regentsbesluit van 11 februari 1946”; dat hij dat middel als volgt adstrueert :

“De vaststelling dat de geplande inrichting onvermijdelijk hinder zal veroorzaken, zonder dat hierbij deze hinder tegen de normale lasten van de buurschap worden afgewogen, kan op zichzelf geen motief zijn om de geplande exploitatie te verbieden (R.v.St., nr. 22.330, 10 juni 1982).

Wanneer in een besluit houdende weigering van een milieuvergunning voor de uitbreiding van een bedrijf, na de ligging van de inrichting t.o.v. andere gebieden te hebben geschetst, als weigeringsmotief wordt volstaan met de overweging ‘dat gelet op de te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de stal en voormelde bestemmingsgebieden, kan worden gesteld dat de gevraagde inrichting aanleiding zal geven tot geurhinder’, moet worden vastgesteld dat deze redengeving al te summier en onvoldoende concreet en controleerbaar is, indien de vergunningsaanvraag niet onverenigbaar is met enige afstandsregel en evenmin kan worden besloten tot de kennelijke ontoelaatbaarheid van de uitbreiding (R.v.St., nr. 54.273, 4 juli 1995).

In casu werd bovendien door verzoeker in het beroepschrift aangegeven dat de inrichting zou worden omgevormd tot een gesloten inrichting, wat een positieve invloed moest uitoefenen op de gebeurlijke geurhinder die door de inrichting zou kunnen worden veroorzaakt. Ook met deze door de verzoeker verschaftte gegevens diende de verwerende partij rekening te houden (zie : R.v.St., nr. 50.366, 24 november 1994).

Overigens valt het op dat de bestreden beslissing niet aangeeft welke specifieke hinder door de geplande uitbreiding zou kunnen worden veroorzaakt; de verwerende partij stelt dat een forse toename van het aantal varkens een nadelige invloed heeft op de woonhygiëne voor de onmiddellijke buurt, en dat de hinder inherent aan de uitbreiding van de inrichting niet tot een aanvaardbaar niveau kan beperkt worden voor de woonomgeving (nabijgelegen woonpark) wegens te beperkte ruimtelijke scheiding. Uit deze motivering kan niet worden afgeleid welke hinder de verwerende partij als nadelig bestempelt (lawaaï, rook, verkeersoverlast, ...), terwijl het feit dat de exploitant de vormen van hinder kent die het bedrijf zal teweegbrengen niet terzake dienend is, indien uit het vergunningsbesluit niet blijkt welke van die vormen van hinder tot gevolg hebben dat de inrichting moeilijk bestaanbaar is met de omgeving, en waarom dit het geval is, doch het besluit slechts een overweging omvat die in haar algemeenheid op eender welk hinderlijk bedrijf zou kunnen betrekken worden (R.v.St., nr. 48.186, 23 juni 1994)”;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie antwoordt dat het doel van de formele motiveringsplicht erin bestaat de betrokken bestuurde een zodanig inzicht te verschaffen dat hij in staat is te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verzetten met de rechtens voorziene middelen, dat het bestreden besluit daaraan voldoet, ook rekening houdend met de verplicht ingewonnen adviezen, dat verzoeker ten onrechte stelt dat de motivering voor de

weigering te summier, onvoldoende concreet en controleerbaar zou zijn, zonder antwoord op de in het beroepschrift aangehaalde argumenten en zonder aanduiding welke hinder nadelig zou zijn, dat immers in het bestreden besluit na kennisname van de adviezen wordt besloten dat de aanvraag een uitbreiding met 500 varkens betreft en dat deze uitbreiding een nadelige invloed heeft op de woonhygiëne in de onmiddellijke buurt vermits een ruimtelijke scheiding van 150 meter tussen de woonomgeving en de inrichting onvoldoende is; dat zij daaraan toevoegt dat in het advies van de hygiëne- en gezondheidsinspectie is gesteld dat het bedrijf van verzoeker in agrarisch gebied is gelegen maar dat er zich binnen een straal van 100 meter enkele woningen situeren, alsook dat de stikstofproductie in Wuustwezel al hoger ligt dan hetgeen volgens de norm van het meststoffendecreet kan worden verwerkt en dat de uitbreiding dus de reeds bedreigde kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater verder zal belasten, dat in het advies van de Vlaamse Landmaatschappij is gesteld dat de inrichting ligt in een gemeente met mestoverschotten en dat de grondgebonden en grondverbonden mestafzet onvoldoende is voor de totale mestproductie van de inrichting, dat gedurende het openbaar onderzoek vier bezwaren zijn ingediend betreffende geurhinder en dat dit alles de verwerende partij, zonder vaag te zijn in het bestreden besluit, heeft doen beslissen dat de uitbreiding een nadelige invloed heeft op de woonhygiëne in de buurt en dat de hinder ingevolge de uitbreiding niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden herleid, gelet op de te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de inrichting en het nabije woongebied; dat aldus naar haar oordeel de motiveringsplicht niet werd geschonden;

2.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord repliceert dat de deugdelijke motivering uit de beslissing zelf moet blijken en niet uit de memorie van de verwerende partij, dat nu de verwerende partij aangeeft dat de beslissing op de adviezen is gesteund, deze adviezen in de beslissing zelf moesten worden opgenomen, dat door de verwijzing naar de adviezen van de hygiëne- en gezondheidsinspectie en van de Vlaamse Landmaatschappij de weigering blijkbaar mede wordt gestoeld op onvoldoende mestafzet, terwijl dit weigeringsmotief onwettig is, dat een loutere verwijzing naar de bezwaren van omwonenden onvoldoende is om de aard van de eventuele hinder te omschrijven, zeker wanneer in het besluit wordt nagelaten vast te stellen waarom de in de bezwaarschriften geuite klachten met de realiteit zouden overeenstemmen, dat de vaststelling in het advies van de afdeling hygiëne en gezondheidsinspectie dat het bedrijf in agrarisch gebied ligt doch dat zich binnen een straal van 100 meter enkele woningen situeren, op zichzelf geen enkele weigering rechtvaardigt, dat bij de beoordeling van de vraag

of de inrichting bovenmatige hinder veroorzaakt, er rekening mee moet worden gehouden dat agrarische gebieden minder gevoelig zijn voor hinder omdat ze uitsluitend voor landbouw zijn bestemd en dat de bewoners van een agrarisch gebied een hogere tolerantie tegenover agrarische activiteiten moeten in acht nemen;

2.4.1. Overwegende dat in het bestreden besluit de ligging van de kwestieuze inrichting wordt beschreven als zijnde op 150 meter van een woonpark en met aan de overzijde van de Brasschaatsesteenweg een gebied voor ambachtelijke bedrijven en K.M.O.'s en dat daarop de vergunning wordt geweigerd op grond van volgende motivering :

“Overwegende dat in de aanvraag sprake is van een uitbreiding met 500 varkens; dat met de beoogde vergunning het aantal varkens fors toeneemt, namelijk van 194 naar 694 dieren wat een nadelige invloed heeft op de woonhygiëne voor de onmiddellijke buurt”;

2.4.2. Overwegende dat het bestreden besluit nergens vermeldt waaruit “de onmiddellijke buurt” bestaat; dat evenmin nergens in concreto wordt gespecificeerd waarom de hinder voor “de onmiddellijke buurt” -waar de tolerantie ten overstaan van hinder voortvloeiend uit agrarische activiteiten hoger ligt dan in woongebieden- dermate groot zou zijn dat deze in een agrarisch gebied als niet aanvaardbaar te beschouwen is, temeer daar het in casu over een eerder beperkt aantal varkens gaat en de bovenmatige hinder dan ook niet als evident te beschouwen is; dat mede in acht genomen dat gegeven, de loutere verwijzing naar een afstand van 150 meter tot het nabijgelegen woonpark evenmin als een afdoende motivering kan worden aangemerkt; dat over het woonpark zelf in concreto geen enkele specificatie wordt gegeven en dat buiten de afstand van 150 meter het bestreden besluit geen enkele verwijzing naar een wetenschappelijk of technisch gefundeerd criterium, noch naar vaststellingen ter plaatse bevat;

2.4.3. Overwegende dat de Raad van State geen rekening vermag te houden met bijkomende motieven door de verwerende partij in haar memorie van antwoord aangebracht, terwijl van die motieven in het bestreden besluit niets is terug te vinden; dat daaraan geen afbreuk doet het feit dat die motieven zouden stoelen op verleende adviezen;

2.4.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 17 januari 1996 houdende de bevestiging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 13 juli 1994 waarbij aan Guy CAS de vergunning tot uitbreiding van een als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichting, gevestigd te 2990 Wuustwezel, Brasschaatsesteenweg 177, werd geweigerd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes juni tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.